

קולנוע

סרטים

למי איכפת הרוצח?

המניע לרצח (רון, חיפה: ישראל) המתח היחיד בהמניע לרצח — הוא המניע לצנזור: במשך כל התפתחות העלילה ממתני נים כולם במתיחות, מתי כבר יגיע הגודש של נונות המסורסם. ובסוף מרגיש הקהל את עצמו מרומה מאד. הדבר הכי נועז הוא שגילה אלמגור ועוד גבר, מכוסים באותו סדין, ופעם אפילו היא קצת מרימה את הרגל שלה. בשביל זה באמת לא כדאי לי חכות. זה רואים בכל קולנוע בעיר.

בריתה לא מוצלחת. מתח אחר אין בסרט המתח הזה, שכבר בתחילתו רואים את גילה שוכבת על הספה בעיניים פקוחות, כי היא מתה.

לאורך כל הסרט חוקרים הבלש הרציני ר עוזריה המצחיק את הגברים שבחיה, כשבי חדר נוכחים כל הזמן אביה (היושב קפוא בגלל ההלם), וידידתה (גם כן יושבת קפוא אה בגלל ההלם).

ומה הסוף? אחרי שכל הגברים מספרים בפלשבק איך גילה הרעה פיתתה אותם, ואיך התחצפה אל אביה, קם פתאום הר רוצח מתוודה, ומוסיף כהדרן הסברים פסי כולוגיים. כי זהו סרט מהחיים.

קשה לדעת מי רצח את הסרט. אם זה הבימוי המשעמם וחסר-הדמיון, שכשטעים שלמים חוזרים על עצמם, כשסצינות הפיתוי נראות כמו בריתה לא מוצלחת, וכשכמקום עלילה יש מלל ומלל ומלל.

ואולי רצח אותו הסיפור הבלשי מסוג ד'י? ואולי התאפורה הכהה, המתיימרת להראות צורה אירופאית תרבותית, ולמעשה זהו גיבוש משונה של גרוטאות?

היחידים שלא נתנו יד לרצח הקולקטיבי הזה הם השחקנים: הם משחקים טוב: גילה אלמגור, הקורנת מתוך הבר, ואבנר חזקיהו עם חיוכו האנושי, ואורי זוהר, העושה, כי רגיל, מה שלבו חפץ.

ובעיקר אהרון מסקין, שמשחק כל כך נפלא, שזה פשוט מבין לראות אותו מבזבז את זמנו, על סרט כליכך טפשי.

הקומדיה המדברת

האיש עם המקד (פאריס, תל-אביב; ארצות-הברית) כשמתכלים שוב בסרטים הקצרים האילמים של צ'ארלי צ'פלין, ומשי חיים אותם עם הקומדיות "המטורפות" של ימינו, אין ברירה אלא להגות שמאז צעד הי המור כמה צעדים אחורה, או שהדור שלנו עדיין מחכה לציארי צ'פלין שלו.

לא כל הסרטים הקצרים המופיעים בקול-נוע פאריס הם ברמה שווה, אבל גם בסרטים הפחות טובים אי-אפשר שלא להתפעל מההומור והטור הנפלא של צ'פלין, שאינו מרפה ממנו אפילו לרבע, וממלא אצלו כל תנועה, כל מבט, כל שנייה.

השחורים והלבנים

הראשונים (תל-אביב, תל-אביב, אר-צות-הברית) הוא סרט המתאר את דרכם הראשונה של בני האדם על כדור-הארץ. הי נמצא בשלבי התהוות. אין בו כמעט דיבור רים אלא רק הברות בלתי מובנות, היוצרות לפעמים את הרושם שהעדר תמליל נור בע מליקוי טכני.

הסרט מתיימר להציג את יסוד החברה הי-אנושית הסרימיטיבית, שעליה נערכה כל הציוליוצייה, בדמותם של שני שבטים: כהי שיער ובלונדים. השבט הראשון חי על הי צייד, על כן אנשיו פראים יותר, חסרי רגשות לחלוטין. ואילו השבט השני מתורבת יותר, יודע לצוד דגים, לשחות, לעבד את האדמה ואפילו לצייר.

לשבת הלבן יש נשים נאמנות מאד, עם קישוטים יפים. לשבת השחור יש נשים לא נאמנות, בלי קישוטים, וכולם, כמו היום, סובלים קשה מתוסר קומוניקציה.

סקס מרוח. ג'ון ריצ'ארדסון, המשחק בתפקיד תומא, גיבור הסרט ובן השבט ה-שחור, מילא באישיותו את החלל הריק של הסרט, ואילו רחל חלטש, שהגוף שלה הספיק להיות מרוח בשנה האחרונה על שערי רוב המאגאזינים בעולם, מורחת את הסכס שלה על הבר בהופעת בכורה, עם מלתחה עשויה מפרוות קרוצות.

זה שלמתרחש בסרט אין כל קשר עם מה שהיה במציאות — זה לא חשוב, כל עוד יש אנשים המעדיפים, במקום עובדות היס-טוריות, לראות את הכוכבת הסובלת, כש-היא בביקנימיני.

שלוסקי, מרצים מהאוניברסיטה כדיר אפרים הרניק, דיר עדי צמה, פרופסור רפאל מאהלר וגבריאל מוקד, ואמנים כנעמי אלסי קובסקי, שולמית אור, שמעון ישראלי וער-דד קוטלר.

פרט מעודד נוסף: בכל פעולות ההחממה שיתפו פעולה צעירים ופחות צעירים בעלי רקע מפלגתי שונה לחלוטין. לענין של ווייטנאם, הסביר אחד מהם, "צריך כל בעל מצפון להתגייס."

טרנדיות

סופו של גדע

השם שוחט קשור במושגיה הגבורה המקור-דשים ביותר של תולדות הציונות. נשאו אותו שתיים מן הדמויות האגדיות של ראי-שית ההתיישבות היהודית בארץ.

ישראל שוחט היה אחד מאבותיה הרוח-ניים של ההגנה. עוד ב-1907 יסד אירגון מחתרתי, בשם בריגורא, ואשר לשם הקי-צור כונה בייג. בייג של היום, הלא הוא דויד בן-גוריון, היה אחד מחברי אירגון זה. אשתו, מניה שוחט, היתה גיבורה בזכות עצמה. כאשר הגיעה ארצה, כבר היתה מפור-סמת כאחת ממנהיגי הפועלים ברוסיה. בארץ חדרה במהרה לשורות החלוצים הראשונים — לא כאשה-נספחת, כי אם כאחד המנהיגים הקיצוניים שבחבורה.

לכן היה ברור, שהמטרה הבריטית תעי-צור אותה לחקירה ב-1927, כחשודה ברצח הדייר יעקב דה-האן, מנהיג דתי אנטי-ציוני. היא שוחררה, כאשר לא הוכח דבר נגדה. ירייה מאקרה. מנשואי הזוג הסוער הזה נולדו שני ילדים: גדעון וענת, שהיו בין ראשוני הילדים של קיבוץ כפר-גלעדי.

"גדע" שוחט הלך בעקבות הוריו. הוא היה הארצישראלי הראשון שעבר קורס טייס של חיל האוויר המלכותי הבריטי, בתחילת מלחמת העולם השנייה, השתתף בהפצצות בחזית האפריקאית ובמורח הרחוק. כאשר פרצה מלחמת העצמאות, היה בין מייסדי חיל-האוויר הישראלי.

אך השבוע לא הזכיר השם שוחט רק עלילות גבורה. הוא סימל טרגדיה. כי הגבר הנאה והבריאי, בעל תחילה הפנים הנמרצים, נמצא ללא רוח-חיים על שפת ימה של הרצליה. לידו היה האקדה, ממנו נורתה יריית-ההתאבדות.

מותו לא היה אסוף מיסטריוזי. במכתב שהשאיר לאשתו (השנייה), בביים הנאה בי-הרצליה הפיתוח, הסביר את מניעיו.

אחד מהם היה קשור עם הרגשת-התיסכול של גבר, הנמצא עדיין במלוא אוגו — ואשר הקארירה לא הקדיש את חייו הגיעה לי-סיומה. כי אלוף-מישנה שוחט (55) ידע שהוא חייב לצאת לפנסיה.

קציני צה"ל — אחד הצבאות הצעירים בעולם — מתחילים לפרוש לגימלאות כבר בגיל 40. גיל 55 הוא כבר גיל שולי לגמרי. בגלל יזיועותיו והקצועיות והכשרתו הממ-וכה, נשאר גדע שוחט בתפקיד זמן רב אחרי המקובל. רק לפני ארבע שנים ניתק לראשונה את קשריו עם חיל האוויר וצה"ל, כאשר הושאל למשרד החוק, למילוי שורה של תפקידים דיפלומטיים באפריקה. תפקיד דו-אחרון — כשגריר במלאחי — הסתיים לפני ארבעה חודשים.

הוא חזר ארצה עם אשתו ובתו בת השש — וגילה כי חניכיו משנים עברו תפסו את עמדות-המיקוד. הוא המשיך ללבוש את מדוי ולפקד את משרד הבטחון — אבל הוא הבין שימיו כחייל פעיל נגמרו. גם בבית לא מצא מנוח. ההפרש בגיל (כעשרים שנה), בינו לבין אשתו, נראה לו גדול מדי. לזכר אחד מחבריו: "גדימה היה לו שגמר לא רק את הקארירה, אלא הכל."

דרכי אדם

כליות ולב

לאה גבריאל היא ילדה יפה בת 11. יש לה עיניים גדולות בצבע של שוקולד ושיער שחור כהה. כשהיא צוחקת או מחייכת, אי-אפשר לדעת שחסר לה משהו.

אי-אפשר נחש, שהוציאו לה כליה לפני ארבעה חודשים. הרופאים שעשו זאת, ביק-שו לסיים תקופה של שנה-יוצאי של כאבים. במשך חודשים אחרי הניתוח שכבה לאה בבית-החולים. אחר-כך חזרה אל בית הוריה, אל הגורם שהרס לה כליה: העוני.

לאבא של לאה קוראים יוסף גבריאל. הוא בן 49. עלה מעיראק ונמצא בארץ 16 שנה. יוסף, אשתו ויקטוריה וששת ילדיהם גרים (המשך בעמוד 20)

• בתו הבכירה מנשואיו הקודמים, נשו-אה לזמר אריק איינשטיין.

נפתחים קורסי-ערב

1. לחשמלאות תעשייה ובנין

לקראת בחינות הסמכה — 60 אמפר הנערכות על-ידי משרד הפיתוח בחודש מאי

2. חשמלאות רכב

פרטים והרשמה:

טכניכון

תל-אביב: דרך פתח-תקוה 44 (פינת רחוב הרכבת)

דרך פתח-תקוה 126 (מול הקריה)

חיפה: רחוב בלפור 5 (מול הועד למען החייל)

שנוי כתובת

מנוי המבקש לשנות את כתובתו מתבקש להודיע על כך שבועיים מראש, על-מנת למנוע עיכוב במשלוח העתון למענו החדש.

גם אתה יכול*

לראות עולם ומלואו.
ליהנות מהכנסה חרדשית של 1200.- ליי לחודש.
לאחר שרכשת בשעות הערב מקצוע סוכוד ומעניין, המאפשר לך להכיר אנשים ולסייר ברחבי העולם.

* אם גילך 16-30

ללא תלות במקום מגוריך

גור את הטופס המצ"ב, מלא את הפרטים באותיות ברורות ותקבל לביתך פרטים מלאים. על גבי המעטפה יש לציין: "ת.ד. 28125, תל-אביב, למוד מקצוע בערב".

שם .....

כתובת .....

סיימתי כתיב משלח-יד .....